

ת"פ 29715/10/14 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד בני חנוחוב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 29715-10-14 מדינת ישראל נ' חנוחוב(עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה.

המאשימה מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד זילברמן רומן

נגד

הנאשם

בני חנוחוב (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד נסאר מוסטפא

הכרעת דין:

בפתח הכרעת הדין, מצאתי לציין כי מצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מאישום מס' 4. לכך יש להוסיף כי המאשימה חזרה בה בהסכמה בסוף פרשת התביעה מאישום מס' 2.

כללי:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז 5 אישומים שונים.

באישום הראשון מיוחס לנאשם כי ביום 23.9.14 סמוך לשעה 9:10 סירב הנאשם להתלוות לשוטר דרור יצחק לתחנת המשטרה וזאת בנוגע לאי התייצבותו לדיונים בבית משפט. במעמד זה תקף את השוטר על ידי כך שאחז בו בידו, דחף אותו לאחור ונמלט. לאחר שהתרחק מהשוטר, איים עליו בכך שצעק לעברו: "אני יודע איפה אתה גר, אני אגיע אליך הביתה ואני אזיין אותך ואתפוס אותך, עוד תראה מה אני יעשה לך". עוד מתואר כי בהמשך היום בשעה 15:20 איתר השוטר את הנאשם בפיצוצייה ובמעמד זה איים הנאשם על השוטר בכך שאמר לו: "מה אתה בא עליו, אני מחזיק את זה לא סתם ואני לא מפחד להשתמש בזה אם אתה תמשיך לבוא עלי" זאת תוך שהוא שולף מכיס מכנסיו סכין יפנית ומנופף בה לעבר השוטר. משניגש השוטר לנאשם והודיע לו שהוא עצור, הנאשם נמלט מהמקום". בגין אישום זה מיוחסות לנאשם עבירות של הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר, איומים והחזקת סכין למטרה לא כשרה.

באישום השלישי מיוחס לנאשם כי בתאריך 28.4.14 איים הנאשם על אביה של בת זוגו לשעבר, יוסף בית הלוי בכך שהתקשר אליו למכשיר הפלאפון ואמר לו שיזיין אותו, את אשתו, ואת ביתו וזאת הכוונה להפחידו או להקניטו. באותו מעמד איים גם על בת זוגו לשעבר, חני בית הלוי בכך שאמר לה שהוא יגיע מחר לרמלה, ידקור אותה עם סכין בכל הגוף ויעשה לה צלקות וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בתוך כך השתמש במתקן בזק כדי להקניט להטריד וליצור חרדה. בגין אישום זה מיוחס לנאשם עבירות איומים, והטרדה באמצעות מתקן בזק.

באישום הרביעי, מיוחס לנאשם כי ביום 6.7.14 איים על בת זוגו לשעבר, הגב' חני לוי בכך שהתקשר אליה מספר פעמים למכשיר הפלאפון ואמר לה שישרטט לה את הפרצוף ויזרוק לה רימון הביתה ויהרוג אותה ואת בן זוגה בכוונה להפחידה. בגין כך מיוחסות לנאשם עבירות של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק.

על פי האמור באישום החמישי, ביום 14.10.14 הפריע הנאשם לשוטרים יוני דסקלו, סהר בן דיין, דורון זובדה וקסה אנגדה בכך שטען בפניהם ששמו אילן ובעת שהשוטרים ניסו לעכבו, ניסה להימלט תוך שהוא משתולל, בועט, דוחף ומתנגד למעצר. במעמד זה החזיק סכין למטרה לא כשרה. בהמשך, בעת שהשוטרים הסיעו את הנאשם לתחנת המשטרה זה איים עליהם בכך שאמר להם שהם צעירים, הם לא יודעים מה יקרה כשהוא יגיע אליהם, שהוא יגמור אותם ויראה להם מה זה. בגין אישום זה מיוחס לנאשם עבירות של הפרעה לשוטר, החזקת סכין ואיומים.

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום מיום 25.2.15 כפר הנאשם בעובדות כתב האישום. ביחס לאישום הראשון נטען כי אכן היה לנאשם מפגש עם השוטר דרור יצחק אך זה האחרון לא ביקש ממנו להתלוות עמו כפי המפורט בכתב האישום והנאשם המשיך בדרכו. לאחר מכן הנאשם נפגש עם השוטר פעם נוספת בקיוסק וזה התלווה אליו מבלי שאיים ומבלי ששלף כל סכין. אכן נתפסה הסכין על הנאשם אולם לא נעשה עמה כל שימוש מצדו.

גם ביחס לאישום ה-3 וה-4 הנאשם כפר במיוחס לו. לטענתו, המתלונן שהנו אביה של גרושתו הוא זה שאיים עליו. אשר למתלוננת, מדובר בעלילת שווא מצדה נוכח טענת הנאשם כי בנם המשותף אינו מטופל כראוי. בנוגע למפורט באישום החמישי, הנאשם הוא זה שהותקף נמרצות על ידי השוטרים ללא כל סיבה ואף נזקק לטיפול רפואי. בנסיבות אלו, לעדי התביעה השוטרים יש אינטרס לפליל את הנאשם.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בסיכומיו בכתב עתר מבית המשפט להרשיע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. לדבריו ככל שהדבר נוגע לאישומים 1 ו-5 הרי שיש לתת אמון בעדויות השוטרים אשר מסרו באופן קוהרנטי את השתלשלות האירועים ללא הגזמות וללא סתירות. לדבריו מדובר שוטרים שחלקם הגדול כלל אינו מכיר את הנאשם וללא כל סכסוך מוקדם עמו. עדויות אלו מחזקות אחת את רעותה ועומדות איתנות אל מול גרסתו הרעועה של הנאשם. אשר לאישומים 3 ו-4 יש להרשיע את הנאשם בהסתמך על עדות המתלוננת ואביה. זה ציין כי עסקין במתלוננת שהעידה בעת שהייתה בחודש התשיעי להריונה. גם אם נפלו אי דיוקים או התגלתה שכחה מסוימת הרי שאין בכך כדי לגרוע מהמשקל המצטבר שיש לתת לעדויות אלו.

ב"כ הנאשם מנגד, בטיעונו בכתב, עתר מבית המשפט להורות על זיכוי של הנאשם. ביחס לאישומים 3 ו- 4 שעניינם הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיומים, זה סבור שיש לראות בהתנהלות המשטרה שנמנעה מהוצאתם של מחקרי תקשורת כ"מחדל חקירה" היורד לשורשם של דברים. מחקרים אלו יכולים היו להוות ראייה אובייקטיבית ולסייע לנאשם בהגנתו.

יתרה מכך, גרסת המתלוננת ככל שזו נוגעת לאירועים מחדש אפריל הנם עדות כבושה שלא בא זכרה בתלונתה הראשונה מחדש יולי 2014. את הסברה של המתלוננת ביחס לשיהוי בהגשת התלונה, סבורה ההגנה כי יש לדחות מכל וכל. עוד נטען שהמתלוננת אינה זוכרת פרטים מהותיים רבים והיה צורך לרענן את זיכרונה פעמים רבות עד כי ישנו חשש שהדברים אינן מעוגנים במציאות. מעדותה עולי קושי ממשי לקבע את האיומים מבחינת זמן ומקום וגם בשל כך יש להורות על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו באישומים אלה. אשר לעדותו של יוסף ביז לוי, זו הייתה רוויה פרטים שלא מסר במשטרה שנועדו להשחיר את פניו של הנאשם. הנאשם אינו מכחיש ששוחח עם יוסף אולם לדבריו מטרת השיחה הייתה ליידע אותו כי בן זוגה הנוכחי של בתו אינו מתנהל מול בנו כראוי.

אשר לאישום 1 ו- 5, אלו מגלמים לשיטתו התנהגות אלימה כלפי הנאשם ללא צורך וללא פרופורציה. אם כל שהופעל הוא "כוח סביר" מדוע אם כן היה צורך לאשפז את הנאשם בבית החולים. הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף נוכח כך שהשוטרים שהיו מעורבים במעצרו של הנאשם אינם מציינים כי זה תקף אותם. הנאשם שתק במשטרה אולם זאת עשה לאחר שבקשתו לערוך עימותם מול השוטרים והמתלוננים הושבה ריקם. הדבר הביא אותו למצב של חוסר אמון בגורמי החקירה השונים. הנאשם מכחיש שהסכין שנתפסה היא שלו והיה מקום, ולו מטעמי זהירות, להוציא מעתקים מאותה סכין. פעולה זו מתבקשת גם בשים לב לאירוע בכללותו שבו יש מפגש אלים בין האזרח למשטרה. גם אם הנאשם הפעיל כוח באישום 5 הדבר נעשה לאחר שהותקף קשות ועל מנת להגן על עצמו. אשר לאישום הראשון, היה מקום לנסות ולהוציא סרטונים ממצלמות אבטחה במקום. יתרה מכך, ישנו קושי לקבוע על בסיס עדותו של השוטר יצחק כל ממצא נוכח כך שזה הקריא מתוך הדו"ח ולא העיד באופן טבעי. אל מול אלה, הפנה לעדותו של הנאשם בבית המשפט אשר לשיטתו הייתה סדורה, הגיונית. הנאשם ענה על כל שהוטח בו והסביר את האופן שבו פעל הן במהלך האירועים השונים והן במהלך חקירתו במשטרה. חיזוק לגרסת הנאשם ניתן למצוא בתעודת הרפואיות מהן ניתן ללמוד על מצבו לאחר המפגש עם השוטרים.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדי התביעה ואת הנאשם באופן בלתי אמצעי, לאחר שעברתי על המוצגים השונים, קראתי את הסיכומים ושמעתי טיעוני הצדדים, מצאתי כאמור לעיל להרשיע את הנאשם במיוחס לו באישומים 1, 3 ו- 5 ומאידך לזכותו מחמת הספק מאישום 4. אציין כי בדומה לאופן שבו פירטה ההגנה בסיכומיה את התייחסותה לראיות כך גם בית המשפט יחלק את התייחסותו לאישומים 1 ו- 5 בנפרד מאישומים 3 ו- 4 והכל כפי המפורט להלן:

הרשעתו של הנאשם באישומים 1 ו- 5 מבוססת על האמון אותו רוחש בית המשפט לעדויות השוטרים, עדויות אותן בית המשפט מוצא כמכלול מהימנות, סדורות הגיוניות, מחזקות אחת את רעותה, ללא סתירות או פריכות מהותיות וזאת בהצטרף לראיות חיזוק נוספות והכל כפי שיפורט להלן.

אישום 1:

ביחס לאישום הראשון, הרשעתו של הנאשם מבוססת על עדותו של השוטר דרור יצחק יחד עם עדותו של השוטר אמיר אלעטאונה, אך לא רק. בעדותו בבית המשפט פירט השוטר יצחק את השתלשלות האירועים כפי שתועדה על ידו:

"..ממה שאני זוכר הגעתי לכתובתו של החשוד, על מנת להודיע לו שיש כנגדו צו מעצר ודין בבית משפט, הנ"ל זיהה אותי עוד לפני שבכלל פניתי אליו, אציין שיש ביננו היכרות קודמת מתוקף תפקידי, הזדהיתי כשוטר והחלתי להסביר לו את מהות העניין...שוב, על פי זיכרון, הוא די התרעם על עצם ההגעה ועל זה שהוא בכלל צריך לבוא במגע עם המשטרה ואיתי, הוא מאוד היה נסער במילים עדינות...לאחר שאני מרענן את זכרוני וקורא את המזכר אני משיב שהוא אמר "מה אתה רוצה עכשיו? אני לא בא איתך לשום מקום" הצגתי לו את תעודת השוטר שלי...אני קורא מתוך המזכר, הוא אמר לי שהוא לא מגיע איתי לאף מקום כי אמא שלו חולת סרטן, הוא הניח את הקפה על הרכב שחנה בסמוך, התקרב אלי ותפס אותי בידי, דחף אותי אחורה והתחיל לברוח, הודעתי לו שהוא עצור וחזרתי על כך מספר פעמים, המשכתי לצעוק לו והוא צעק לי "אני יודע איפה אתה גר, אגיע אליך הביתה ואזיין אותך. תראה מה אעשה לך" ביקשתי סיוע ועד שנמרוד הגיע עשיתי סיור רגלי באזור"

על חלקו השני של האירוע העיד:

"חזרתי ליחידה ודיווחתי למפקד היחידה רוטנברג, בעקבות זה הוא החליט להוציא ואיתי ברכב נפרד לסיור על מנת לאתר אותו שם. הגעתי למרכב מסחרי בשכונה ה', שם ביצעתי שוב סריקה, לא זוכר מי ראה את מי, אבל נפגשנו ומפה אני באמת לא זוכר. הדבר החריג שהיה זה האיום הממשי שלו באמצעות סכין".

ובהמשך:

"..אני לא זוכר, אני זוכר את עניין הסכין והאיום, אני רוצה להסתכל בדוח. לאחר שאני מרענן את זכרוני אני משיב שכמו שכתבתי החשוד עצמו הבחין בי לפני שהבחנתי בו, ניגש אלי, אמר לי "מה אתה בא אלי, אני מחזיק את זה לא סתם ואני לא מפחד להשתמש בזה". הוא הוציא סכין יפנית בצבע צהוב, ונופף בה מולי, לא הבחנתי את הסכין הייתה פתוחה או לא, אמרתי לו "משטרה אתה עצור" הוא נכנס לכיוון המרכז המסחרי תוך שהוא שם את הסכין בחזרה בכיס. פניתי לחזי מפקד היחידה.

התרשמות בית המשפט מעדותו של השוטר יצחק הייתה כי זה העיד באופן אמיתי וכנה. זה לא הסתיר כי חלקים רבים מעדותו הנם בבחינת "הקפאת זיכרון" וכי הוא מעיד מתוך הדו"ח שרשם ולא מתוך כך שזוכר את האירוע. הגם כך, במקומות בהם היה הדבר זכור לו היטב מזיכרונו ידע לומר זאת בפרט ככל שהדבר נוגע לאיום בסכין: **" הדבר החריג שהיה זה האיום הממשי שלו באמצעות סכין".** וכן: **"אני לא זוכר. אני זוכר את עניין הסכין והאיום".**

העד ידע לציין גם פרטים שאינם נוגעים לליבת האישומים, פרטים אשר כמכלול נוסכים ממד נוסף של אמינות על דבריו. כך פירט את הנחת כוס קפה של הנאשם על הרכב הסמוך, את מילותיו של הנאשם בנוגע לאמו ועל ההיכרות המוקדמת שלו עם הנאשם. בד בבד, העד ידע למסור פרטים גם לנקודות המצויות בלב האישום, כך ציין את צבעו של הסכין

(צהוב) את המרחק הקרוב ממנו נפנף הנאשם בסכין ואת יכולתו לזהות כי מדובר בסכין ולא בחפץ אחר: "אתה מנסה להציג פה משהו נחמד ואני עשיתי ניתוח לייזר ואני רואה 6/6 ואני ראיתי במרחק יד ממני שיש לו סכין. הבחנתי מעולה שזה סכין יפנית בצורה מעולה".

התיאור לגבי התקיפה היה מינורי והתמצה ב: "תפס אותי בידי, דחף אותי מאחור והתחיל לברוח". ברי כי לו חיפש להעליל על הנאשם היה מתאר תמונה שונה לגמרי. העד לא רדף אחרי הנאשם בשעה שזה נופץ בסכין (דבר אשר מבלי לקבוע מסמרות, יתכן והיה מצופה ממנו, נוכח תפקידו). שנשאל על כך, לא תירץ וענה בכנות שהעדיף שלא להסלים את האירוע.

הגם שהסכין לא נתפסה, אין נפקות לשאלה לאורך הלהב או האם ניתן לקבעה, שכן אבחנה זו מתבקשת לשאלת החזקה האם הדבר נועד למטרה כשרה אם לאו (דבר הרלונטי בעיקר לסיטואציה בו נמצא החפץ לצדו של אדם מבלי שנעשה בה שימוש). בעניינו, עצם האיום עם הסכין, סותר את אותה חזקה בדבר כשרות ההחזקה.

עוד יוער כי ככל שהדבר נוגע להתרחשות המפורטת בסעיפים 1-3 לכתב האישום, השוטר יצחק מדווה עליה תחת אזהרה עוד באותו היום, ובאופן דומה, בבית המשפט וזאת במסגרת מ"ב 54720-09-14 הליך שבגדרו הוגשה בקשה להוצאת צו מעצר נגד הנאשם בהיעדר. אכן, עצם חזרה על אותו תיאור על ידי אותו עד במספר הזדמנויות אינה מהווה חיזוק, אולם הדברים נאמרים אך לעצם העקביות בגרסתו של העד ולא כראיה לאמיתות התוכן.

חיזוק לעדותו של יצחק ניתן למצוא גם בעדותו של השוטר אמיר עטאונה. זה כאמור הגיע לביתו של הנאשם על מנת לאתרו בעקבות אירועי הבוקר והוצאת צו המעצר. כך זה העיד על השתלשלות האירועים:

"... ניסיתי לשכנע את המשפחה שיסכימו לתת לי לדבר איתו, במהלך הפגישה האבא והאח טענו שהוא מחליף טלפון, אחרי זמן מסוים נתנו לי את הטלפון של בני, דיברתי איתו ושאלתי אותו מי הוא, הוא אמר לי שהוא בני, הסברתי לו שיש נגדו צו מעצר ועליו להתייצב לחקירה, הזדהיתי בפניו, הוא אמר שהוא מכיר אותי, ניסיתי לשכנע אותו לבוא, הטענה שלו הייתה שהוא לא רצה לתקוף, בסך הכול שוטר שם את היד שלו על הכתף שלו והוא דחף את היד, הצעתי לו להגיע לתחנת המשטרה וייתן את ההסבר שלו, אפילו הצעתי לו שאני מוכן לקחת אותו באופן אישית לתחנת באר שבע ואני מוכן לדאוג שהתיק יעבור לבאר שבע... הוא ביקש לדחות את המעצר בגלל הממצב הבריאותי של אמא שלו, הצעתי לו שיתן את גרסתו בתחנה. אמרתי לו שיש נגדו צו מעצר. הוא סיפר לי שהוא לא מפחד מאתנו, יש לו תיק על אלימות במשפחה או משהו כזה, הגישו נגדו תלונה מגרושתו ברמלה, וזהו זאת הייתה השיחה. במהלך ניסיון השכנוע שלי למשפחה שלו, שיתנו לי לדבר איתו, קיבלתי שיחה מדרור יצחק שכרגע הוא איים עליו והוציא עליו סכין, או משהו כזה. זה היה שלב לפני שהיה שיחת טלפון, זה פחות או יותר מה שהיה.."

ובהמשך:

"ש'. אתה זוכר את מספר הטלפון שאבא של הנאשם נתן? ת': לא, רשמתי את זה, בסוף אבל היה 00. קורא מתוך הזכ"ד שלי את הטלפון: 054-3682300...ש. איך אתה יודע שמי שדיבר איתך זה היה בני? ת'. האבא

אמר לי שזה הטלפון שלו וכשהתקשרתי הוא אמר לי שזה הוא. אז אני יכול להגיד שהוא אמר מה שהוא אמר או האבא, מעבר לזה לא יכול להגיד"

...

"אחרי שבאתי לחפש את בני בבית והוא לא נמצא, ניסיתי לשכנע את המשפחה שידברו איתו בהתחלה המשפחה טענה שאין לה את הטלפון שלו כי הוא החליף טלפון, קיבלתי שיחה מדרור שהוא כרגע רואה את בני בגשר שמה... והוא כרגע מוציא עליו סכין או משהו כזה ואז הלכנו לחפש אותו שם. ש'. איתרתם אותו? ת'. לא ש'. מה עשיתם בהמשך? ת'. חזרתי למשפחה, וניסיתי לשכנע אותו והאבא מסר לי את הטלפון של בני וחייגתי אליו". (הדגשות לא במקור).

הגם שהשוטר עטאונה לא היה עד למפורט בכתב האישום יש בעדותו לחזק ראיות התביעה בכמה מישורים. ראשית הלה מוסר פרטים דומים שלאילו שמסר גם השוטר יצחק ביחס להסבריו של הנאשם מדוע אינו יכול להגיע לתחנת המשטרה (הדברים מכוונים למצבה הבריאותי הקשה של אמו). יש באמירות אלו ללמד על כך שהנאשם אכן התחמק מהשוטרים ומחובתו להגיע לתחנה. כך גם הדבר פועל לחיזוק עדותו ומהימנות דבריו של השוטר יצחק.

הלה מאשר עטאונה כי אכן הניח את ידו על השוטר יצחק וברח ממנו, אמירות שיש לראותם משום "ראשית הודאה" אם לא למעלה מכך. דברים אלו עולים בקנה אחד עם המענה לכתב האישום בו הנאשם מאשר את המגע הפיזי כפי שזה מתואר בסעיפים 1-3 לכתב האישום.

זאת ועוד, מעדותו של עטאונה עולה כי בעודו משוחח עם יצחק זה מוסר לו כי איתר את הנאשם בגשר וכי זה מאיים עליו עם סכין. אמירות אלו של השוטר יצחק שנאמרות בזמן אמת, כתגובה ספונטאנית וכחלק רציף מהתיאור שמסר, יש לראותם כ"רס גסטה" בהתאם להוראת סעיף 9 לפקודת הראיות ומכאן, יכולים לשמש חיזוק לעדותו של השוטר יצחק.

אסיים ההתייחסות לאישום זה ואתייחס לטענת ההגנה לפיה בשל "אקט פרוצדוראלי" של זימון נאשם לעדות זה מוצא עצמו מסובך בעבירות שעניין תקיפת שוטר איומים בסכין ובהמשך עבירות נוספות כאמור באישום 5. בהקשר לכך, לאחר ששמעתי כל העדים וכן את הנאשם נדמה כי זה האחרון נושא בחלק משמעותי ומכריע בתוצאה האמורה. הדברים אמורים נוכח התנהגותו אשר במובנים רבים לא הותירה בידי השוטרים אלא לפעול כלפיו כפי המפורט בכתב האישום. ביחס לכך העיד השוטר יצחק: **"אתה מתאר מצב סביר של התנהלות מול אדם סביר, אך ההתנהלות לא הייתה מול אדם סביר אלא מול אדם שמרגיש נרדף שראשו לא נמצא בעניינים, הוא לא מבין את ההתרחשויות ולא נותן אפשרות להסביר לו אותה. ניסיתי להסביר בצורה ברורה שהוא לא מאפשר להסביר לו דברים. מעבר לזה שהוא הכיר אותי כשוטר, הוא לא נתן להגיד עוד שום דבר"**

אישום רביעי :

הרשעתו של הנאשם באישום הרביעי מבוססת אף היא על האמון שבית המשפט רוחש לעדויות השוטרים שעצרו את הנאשם יוני דסקלו וקסה אנדגה ובהמשך על עדויותיהם של השוטרים הובילו אותו לתחנת המשטרה.

השוטר קסה אנדגה העיד:

"במהלך הסיור אבחנו הנאשם שמוכר לנו מעבודתנו במשטרה ובעצם אנו יודעים שהוא דרוש על תקיפה של שוטר. נסעתי עד אליו והוא התהלך על המדרכה. נסעתי עד אליו. עצרתי את הניידת. מדובר בניידת רכב לבן מוסווית. עצרתי במקביל אליו. תחילת פרקתי את הרכב, השוטר יוני יצא אליו ומיד לאחר מכן יצאתי גם אני. ניגשנו אליו ביחד. כמובן הזדהינו כשוטרים והודענו לו שהוא מעוכב על תקיפת שוטר וביקשנו ממנו להיכנס לניידת. אז הוא התחיל לצרוח ולצעוק, ולומר לנו שאנו לא שוטרים ושהוא לא מאמין לנו למרות שהצגנו לו תעודת שוטר ולמרות שהוא מכיר אותנו. התחיל בהצגה שלו והתחיל לעשות תנועות של בריחה כאשר הוא מתהלך לצדדים על המדרכה. כמובן שחסמנו את כיוון ההליכה שלו. אח"כ הוא עלה מדרגה והתחיל לתקוף אותנו עם הידיים שלו כי כל פעם חסמנו את כיוון ההליכה שלו. התחיל לתקוף אותנו. הודענו לו שהוא עצור. תפסנו אותו בכדי להכניסו לניידת והוא התנגד נמרצות. לקח לנו זמן משהו כמו 10 דקות עד שהצלחנו להכניס אותו לניידת. אני חוזר על התיאור שאנו אוחזים בו שנינו בכוח והוא משתלול עם הידיים והרגליים ומתפרע. במהלך כל ה-10 דקות או קרוב לרבע שעה משהו כזה ניסינו להכניסו לתוך הניידת וכל זה רק בצורה שאנו תופסים אותו בכוח בידיים וברגליים וכל הזמן הוא עושה תנועה עם היד שלו לכיוון המכנסיים בחלק הקדמי. ושמו לב שכל הזמן הוא עושה את התנועה הזאת ואנו כל הזמן החזקנו לו אתה ניידים. הכנסנו אותו לניידת כאשר יוני אוחז אותו בפלג גוף עליון ומכניס אותו כאשר אני מבחוץ עוזר לו להכניס אותו וכמובן שבמהלך המאבק חטפתי מכה בפנים. אני לא יכול לומר אם זה מכוון או לא מכוון אבל חטפתי מכה תוך כדי המאבק.

על הימצאות הסכין ברשותו של הנאשם זה העיד:

"בעצם כשהוא היה חצי גוף בתוך הרכב אבחנו בסכין בחלק הקדמי של המכנסיים וכמובן שידענו אחד את השני ואז בשלב מסוים הוא ניסה להוציא את הסכין. תוך כדי השוטר יוני ריסס אותו בגז פלפל כמובן שגם אנחנו נפגענו מזה.... לש. בית המשפט מי זרק את הסכין אני משיב בני ומסתכל על הנאשם. לאחר מכן סגרנו את הדלתות של הרכב ושמרנו עליו מבחוץ כל אחד מכיוון אחד של הדלת. כמובן שהשארנו חלון ימני אחורי פתוח כדי שהוא יוכל לנשום כמו שצריך וייכנס אוויר. תוך כדי היה דיווח לשאר הניידות. הבנו שכוחות בעצם בדרך אלינו. המתנו בצורה הזאת עד שהגיעו ניידות ואז לאחר מכן הוא הוצא מהרכב, כבול באזיקים והועבר לרכב אחר ולקחו אותו מהמקום שבוצע המעצר.

עדויות של השוטר אנדגה הותירה רושם חיובי. זה פירט לפרטי פרטים את התרחשות האירועים, את ההגעה המקרית לנאשם, את העובדה שמלכתחילה רצו לעכב אותו ובשל התנהלותו היה צורך לעצור אותו. זה ציין העובדה שהיה צורך להפעיל כוח למשך דקות רבות. הלה לא חיפש להגזים בתיאור ואף ציין כי לא בטוח אם המכה שקיבל הייתה מכוונת אם לאו.

לכל אלה יש להוסיף, כי הימצאות הסכין ברשותו של הנאשם מהווה ראיה עצמאית המחזקת את כלל עדויות השוטרי ומנגד מסבירה את הצורך בשימוש בגז פלפל נוכח האסקלציה של הארוע.

על חלקו הראשון של האירוע העיד גם השוטר יוני דסקלו. עדויות של זה מהווה ראיה מפלילה עצמאית כלפי הנאשם

ובה בעת מחזקת את עדותו של השוטר אנדגה שכן שניהם מתארים באופן דומה את התנהגותו של הנאשם, סירובו להתלוות והתנהגותו הפרועה ובהמשך את היצמאות הסכין על גופו:

"בתאריך 14.10.14 ב 20:35, היינו בסיור שגרתי עם רכב טויוטה שכור ברחוב לאה אמנו, ראיתי אדם שהולך על ספח ימין של הרחוב, אני יודע שהוא דרוש לחקירה. מיד יצאתי מהרכב לכיוון שלו, הזדהיתי בפניו עם תעודת שוטר ושאלתי מה שמו, הוא טען ששמו אילן ולציין שבשלב זה השוטר היה צמוד אליי, כאשר ראה שאנחנו לוקחים אותו לכיוון הניידת הוא עשה תנועה של בריחה, תפסתי את החולצה שלו, ואז הוא התחיל להשתולל עם הגוף בניסיון לברוח. אמרתי לו שיירגע, הוא אמר "אתם לא שוטרים" והמשיך להשתולל כשהוא משתמש בידיים שלו וברגליים ולא הפסיק לרגע וכל הזמן ניסה לברוח. בשלב מסוים הבחנתי שהוא ניסה לדחוף את היד שלו לכיוון התחתונים וניסה להוציא משם משהו. בשלב זה הכנסתי את החשוד לניידת ואז ראיתי שהוא הוציא משהו בצבע כחול, עם להב בצבע כסף, מיד הוצאתי גז משטרתי וריססתי לו על הפנים. בשלב זה התקשרתי לכל הניידות שיצמצמו אליי את הרחוב. השארתי לו את החלון האחורי של הניידת פתוח, כדי שיהיה לו אוויר ולא יקרה לו דבר. לציין שכל הזמן החשוד ניסה להגיע לחלק הקדמי של הניידת וכל הזמן הזהרתי אותו שאם הוא יעשה כן אני אשתמש בגז פלפל שוב. ברגע שהניידות הגיעו למקום, הם אספו את החשוד ולקחו אותו למקום. ש. מציג לך סכין. מהי? ת'. זו סכין נתפסה בניידת לאחר שהוא זרק אותה.

בית המשפט מוצא את עדותו של השוטר דסקלו מפורטת מהימנה ללא סתירות תהיות או פריכות, עדות שנותרה כזו גם לאחר חקירתו הנגדית. גם ביחס לעד זה לא מצאתי כל סיבה מדוע זה ימציא ויעליל על הנאשם, לא כל שכן ישתיל בחזקתו סכין יפנית כפי טענת הנאשם.

אשר לאיומים ברכב, העידו על כך 3 שוטרים שונים שהוזעקו למקום. המדובר בשוטרים שכלל לא נטלו חלק בתחילתו של האירוע וגם לא ריססו הנאשם בגז פלפל, כך שמימלא לא ניתן לטעון כפי שנטען כלפי דסקלו וקסה כי פעלו באלימות ובשל כך מחפשים להגדיל את חלקו של הנאשם:

השוטר חיים בן ברוך העיד:

הגענו למשמרת לילה, וקיבלנו קריאה לרחוב לא זוכר... יחד איתי היו דורון זולדה וסער בן דיין (עת/12) הבחנו בשני בלשים יוני וקאסה, יחד עם דרוש חקירה, לא יודע אם זה קשור אבל ניסינו לאתר אותו בעבר כמה פעמים, הוא היה בלי חולצה, אם אני לא טועה היה שם גז פלפל, ביקשו סיוע, היה בלגן והמולה קצת, צעקות עניינים, הכנסנו אותו לרכב שלנו, אני נהגתי וכל השאר ישבו מאחורה ויצאנו לבאזל...העצור קילל כל הזמן, איים, הוא אמר "אתם צעירים אתם לא יודעים מי אני, אני אזיין אתכם, אחכה לכם בבית, אתם נשואים עם ילדים" ניסו להרגיע אותו, הגענו לבאזל, גם שם הוא המשיך להשתולל ולצעוק ולקלל, הוא אמר לי "תביא מה שאתה רוצה" זרק איזה משהו שאם לא הייתי מתאמן השוטרים האלה היו סובלים בזמן המעצר. הוא שאל למה עוצרים אותו ואמרתי לו שאני לא קצין. ואז עבר לחקירה.."

באופן דומה העיד השוטר סער בן דיין:

"אני וחיים זובדה היינו במשרד, קיבלנו קריאה בקשר עם השוטר שהיה ראש צוות באותו יום, שמענו צעקות בקשר ואמר שהוא מותקף בכתובת שאני לא זוכר במדויק, בנחל עשן לאה עמנו, אני לא בטוח בכתובת. הגענו למקום, זיהיתי את יוני וקאסה, שבני חנוק ונמצא בתוך הרכב, היה שם גז פלפל, קשה לנשום, הגענו ויוני אמר לי לאזוק אותו בידיים והובלתי אותו לרכב שלנו, חיים נהג, אני ישבתי צד ימין והנאשם חנוק ישב באמצע, במהלך כל הנסיעה הנאשם איים עלינו, ניסה לתקוף ולדחוף אותנו, ניסינו להשתלט עליו כל הדרך והגענו למשרד...הוא אמר "חכו שאני אשתחרר, אני אגיע אליכם לבתים, אתם צעירים" אתם עוד תכירו אותי"

כך גם העיד דן רון זובדה:

"בתאריך זה קיבלתי קריאה בקשר, נסעתי לרחוב בבאר שבע, היה לאה אמנו אם אני לא טועה, הגעתי ו 71 קרא לי שזה דסקאלו, הוא הכוין אותי לשוטרים לסער בן דיין וחיים בן ברוך, ולנאשם, אני הייתי אזוק לעצור ביד, נסענו באוטו אני חיים וסער עם העצור לכיוון התחנה, במהלך הנסיעה הוא החל להשתולל, תפסנו אותו כדי שלא ישתולל, כשהגענו לתחנה ערכתי עליו חיפוש...מה הוא צעק במהלך הנסיעה?..אם אני לא טועה "אתם צעירים, אתם לא יודעים מה אעשה כשאגיע הביתה שלכם....ש': כשהוא היה אזוק איתך כביכול, מה הוא עשה ברכב?ת.החל להשתולל ברכב, נאלצתי לתפוס לו את הידיים שיירגע, זה מה שהוא עשה. ש.הוא צעק או אמר מילים?ת.הוא איים, הוא קילל. ש.השתולל ואיים?ת.כן"

מעבר לכך שמדובר בעדויות של שוטרים אשר משתלבות אחת ברעותה ומפרטות באופן דומה את השתלשלות האירועים . עסקינן בעדויות מפורטות, קוהרנטיות ללא מגמת הפללה או רצון להשחיר בכל מחיר את פניו של הנאשם. השוטרים לא הסתירו את השימוש בגז פלפל וכי הנאשם הושפע מאותו שימוש (ואף נחנק כדברי השוטר בן דיין). עדויות השוטרים שהוזעקו למקום מחזקות גם את עדויותיהם של השוטרים אנגדה ודסקלו בנוגע להלך רוחו של הנאשם וכמכלול יש בהן להביא את בית המשפט להעדיף על פני גירסתו של הנאשם אותה מצאתי לדחות וזאת מן הטעמים שיפורטו בהמשך הכרעת הדין.

אישומים 3 ו - 4

ביחס לאישום 4 מצאתי כי יש מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק. בפתח ראש פרק זה אציין כי זיכוי נעשה לא מתוך כך שבית משפט סבור שהמתלוננת מעלילה על הנאשם או בודה מלבה את כל אשר העידה נגדו. זיכוי זה נעשה מתוך כך שבית המשפט בסופם של דברים אמור להכריע ביחס לאירועים קונקרטיים שבוצעו במועד ובזמן נתון והכל כפי שגם יוחס לנאשם בכתב האישום. בהקשר לכך עדותה של המתלוננת בבית המשפט היתה מבולבלת, מקוטעת, וכוללנית. פעמים רבות זו שבה על כך שאינה זוכרת או אינה בטוחה בדברים אותן היא מוסרת. כך גם לעיתים ענתה מתוך סברה ולא מתוך זיכרון ישיר.

ביתר פירוט. שנתבקשה המתלוננת לספר על האירועים מחודש אפריל ענתה בצורה ספונטנית כי: **"קרה כל כך הרבה דברים, לא הכי זוכרת, יש כמה תלונות שהגשתי אליו. זו התלונה שכל פעם אמר לי שהוא יזרוק לי רימון הביתה, השיחות טלפון שלו זה מחסום כל הזמן"**. תשובה זו אינה עולה בקנה אחד עם האמור בכתב האישום שבו מיוחסת לנאשם זריקת הרימון בחודש יולי 2014.

המתלוננת התבקשה לספר על שיחת טלפון בין הנאשם לבין אביה. גם כאן התבקשה לפרט באופן

קונקרטי מה נאמר ומתי וענתה: **"אני משיבה שאמר שיקרע לי את הפנים, יזרוק לי רימון ועוד"**.

תשובה זו אינה עולה עם המפורט בכתב האישום, בו מיוחס לנאשם איום הנוגע לזריקת הרימון

מיוחסת לנאשם בחודש יולי 2014.

המתלוננת התבקשה לפרט אודות אותה שיחה שנעשתה בין הנאשם לאביה כשהיא עפ"י הנטען שמעה אותה. גם כאן ענתה: **"לא זוכרת"**. ב"כ המאשימה הבין אף הוא כי אין בתשובות של המתלוננת כדי להסביר מה נאמר ומתי ושאל באופן קונקרטי לגבי התלונות שמסר ביום 17.10.14 וגם כאן ענתה: **"אני ממש לא זוכרת, כי קרה הרבה איומים"**. בשלב זה, ב"כ המאשימה ניסה לכוון את המתלוננת למועדים קונקרטיים ואף לחודש מסוים וזו חזרה על דבריה לפיה: **"אני לא זוכרת, מתי שהוא השתחרר מבית סוהר, פורים שנה שעברה עד שתפסו אותו"**. ב"כ המאשימה ביקש לרענן את זכרונה של המתלוננת ואף הציג בפניה שמסרה שבמשטרה שייתכן והאיומים היו בחודש אפריל. אפילו נערך לה רענון זיכרון לא ענתה באופן חד משמעי אלא מסרה: **"יכול להיות"**.

המתלוננת מעידה כי חלקם של האיומים כללו אמירות לפיהן: **"..אין לו בעיה שייכנס לבית סוהר, שיהרוג אותי ואת בני הקטן, שלא מהנאשם, אלא מהבן זוג שלי, יהרוג 3 ציפורים במכה אחת"**. תיאור זה של המתלוננת ביחס לאיומים נמסר לאחר שב"כ המאשימה ביקש למקמה באירועים בחודש אפריל. גם כאן המתלוננת טוענת כי אינה זוכרת דברים נוספים מעבר למה שפירטה (וזאת הגם שאישום 3 נוקט באיומים אחרים מאלה שפירטה). ב"כ המאשימה שב וחזר בשאלות ביחס לאותם איומים ונענה באותה תשובה לפיה: **"לא זוכרת... לא נראה לי, זה אותם איומים... אני לא זוכרת פשוט"**. (עמ' 10 שורה 29).

לאור תשובותיה אלו, נערך רענון זיכרון נוסף למתלוננת וזו הופנתה לעדותה מיום 17.10.14 והתבקשה לאחר מכן לפרט לגבי האישום הרביעי. בדומה לתשובותיה של המתלוננת עד לשלב זה, גם כאן ענתה תשובות כלליות מהן עולה קושי ממשי ללמוד מה נאמר כלפי מי ובכלל.

נדמה כי המתלוננת בעצמה הבינה שישנו קושי ללמוד מדבריה על אופן השתלשלות האירועים וענתה בכנות: **"אני מה זה לא טובה עכשיו... אני יודעת שזה קשור לבני אבל אני לא זוכרת עכשיו. זה בטוח בגלל איומים. אני לא הכי זוכרת. איך אפשר שלא להגיש כל הזמן תלונה"**. נוכח תשובה זו נאלץ ב"כ המאשימה פעם נוספת לרענן את זכרונה וזו חזרה על אותה שורה שקראה במסגרת הרענון אך לא יכלה לפרט מעבר לכך.

התנהלות דומה של המתלוננת עלתה גם במהלך החקירה הנגדית שעה שהתבקשה לפרט את הסיבות בגין הגיעה למשטרה למסור תלונות, כך הניחה שהגעתה למשטרה בחודש אוקטובר הייתה : **"כנראה בטוח להגיש תלונה על איומים... אני לא זוכרת . כל כך הרבה תאריכים אני לא זוכרת"**.

זאת ועוד, כפי שעולה המתלוננת מסרה הודעה במשטרה בחודש יולי 2014, הודעה שבה זו לא

מצאה לנכון לפרט ביחס לאיומים שעל פי הנטען התרחשו בחודש אפריל 2014. כשהתבקשה להסביר מדוע רק באוקטובר, סיפרה על האירוע שהתרחש בחודש אפריל, ענתה שזו מרחמת עליו, ועל הבן המשותף שלהם. הסבר זה אין לקבל, שכן זו ממילא כבר הייתה בתחנת המשטרה בחודש יולי, וראתה לנכון למסור הודעה נגד הנאשם חרף דבריה כי רחמה עליו.

בבואו של בית המשפט להעריך את עדותה של המתלוננת נלקחה בחשבון תופעה לפיה יש ולעיתים שגרת חייה של מתלוננת יכול ותלווה במסכת נמשכת של איומים והטרדות עד כי זו מתקשה למקם באופן כרונולוגי כל איום, ולמצער, למסור באופן קונקרטי מה הן המילים שהופנו אליה באותו אירוע. למעשה, כך גם ציינה המתלוננת בעדותה בבית המשפט כי מרוב איומים היא כבר אינה יכולה לזכור מה נאמר מתי. ודוק, כתב האישום בעניינו של הנאשם אינו כולל "סעיף סל" שבו מיוחס לנאשם רצף של איומים. עסקינן, באירועים קונקרטיים אשר על פי הנטען נעשו האחד ביום 28.4.2014 והשני ביום 6.7.2014, לרבות השעות בהן איומים אלו הושמעו. כשזו תמונת המצב הרי שעל המאשימה להוכיח את יסודות העבירה בזמן ובמקום הרלוונטי ואין להסתפק באמירות כלליות וכוללניות ביחס לאיומים שניסוחם אינו ברור ונהיר. אופן העדות של המתלוננת אף מקשה על הנאשם להתגונן באופן יעיל מפני אותם האשמות.

כשזו תמונת הדברים, אפילו בית המשפט לא ימצא לקבוע כי המתלוננת אינה דוברת אמת, הרי שהרשעתו של הנאשם מן הראוי שתעשה רק מקום בו ימצא בית המשפט חיזוק לעדותה של המתלוננת או ראיות נוספות אשר עומדות בפני עצמן, ויש בהן כדי להביאו להרשעה במיוחס לו בכתב האישום.

מסקנה זו מקבלת משנה תוקף נוכח התנהלות היחידה החוקרת אשר נמנעה מביצועה של פעולת חקירה מתבקשת בתיק זה, הנוגעת למחקרי תקשורת. מקום בו מיוחס לנאשם כי הטריד את המתלוננת פעמים רבות באמצעות מכשיר הטלפון שברשותו (אך לא רק) מצופה היה שתבוצע פעולה בסיסית זו שתוכל לחזק או לאשש את טענת התביעה, חלף הסתפקות באמירותיה של המתלוננת לפיהן, הנאשם התקשר אליה פעמים רבות. בדומה, היה מקום להוציא את המסרונים שעל פי הנטען הוחלפו בין הנאשם למתלוננת, בפרט כאשר לפי עדותה של המתלוננת גם מסרונים אלו הכילו קללות ואמירות מאיימות.

בשים לב לכך שאישום מס' 4 מבוסס כל כולו על עדותה של המתלוננת, על רקע כל שתואר לעיל, אני מצאתי לנכון, להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

אשר לאישום מס' 3, הרשעתו של הנאשם מבוססת בעיקרה על עדותו של מר יוסף ביז-הלוי אביה של המתלוננת. בטרם

בית המשפט יידרש לגוף עדותו, הרי שיש להקדים ולומר שעדותו של זה בבית המשפט הותירה רושם חיובי. המדובר במתלונן שהעיד באופן אותנטי על הקושי שלו כסבא להתמודד מול הנאשם. בצד האמירות מפלילות המתלונן ידע לספר דברים אשר לכאורה אינם נוחים לו. כך בין היתר, פירט כי אמר לנאשם שאם חושב שהוא גבר אז שיבוא אליו פנים מול פנים. בדומה אישר שהנאשם התקשר אליו ואמר לו שהוא לא מעוניין שהבן שלו יהיה אצל בן זוגה החדש של המתלוננת. ניכר היה במהלך עדותו שהגשת התלונה וכך גם העדות נעשו לאחר שהנאשם הגדיש את הסאה והתקשר אליו פעמים רבות ואיים עליו ועל בני משפחתו. עוד עולה כי זה מבין את הצורך של הנאשם לראות את בנו ואינו מונע ממנו לעשות כן. אמירות בנוסח דומה נשמעו מפיו גם במהלך עדותו וגם בהודעתו במשטרה.

באופן קונקרטי, אביה של המתלוננת מוסר בעדותו בבית המשפט כי הגיע לתחנת משטרת רמלה: **"רק בשביל דבר אחד וזה היה האיומים, הקללות, וזה טלפונים 24 שעות רק מאיים ורק מקלל... הנאשם, אמרתי לו להפסיק כי זה לא יפה, ולא יכולתי כבר, אני אדם עובד והבן אדם היה מקלל אותי, משהייתי נוסע עד אילת. הרגשתי בסיכון גבוה מאד... הגעתי למשטרה כי הוא איים עלי, על אשתי, על בתי ועל הנכדים".**

ביחס לתוכן האיומים, העיד כי: **"הוא אמר לנכדות שלי גם 'יא בת זונה שרמוטה', אני אזיין את אמא שלך, הוא אמר את זה לבת שלי, לאשתי, ולנכדות שלי. הוא קילל וגם הוא אמר כשהוא ישתחרר הוא ידאג לנו. הוא איים על בתי באופן אישי כי אמר, 'אני אחתוך אותך', אני אקרע אותך עם סימנים בפנים".**

בדומה, בהמשך עדותו מסר: **"... לשאלת בית משפט איך הוא איים עלי, אני משיב שהוא איים עלי בטלפון, הוא זרק מילים לא במקום, כמו אני אבוא אליך הביתה, כשאני אבוא אליך הביתה אני פשוט אתפוס את אשתך בתך ואת הילדים, לא רוצה לפרט. הוא אמר לי אני אבוא אליך הביתה, איים עליך (צ.ל להיות "עלי") ועל אשתי ועל הנכדים, אני אחתוך אותך, אני אביא לך אנשים הביתה, הוא אמר שיש לו אנשים מלוד, יש לו חברים מלוד, יש לו עבריינים והוא ידע איך לעשות את הדברים האלה."**

העד היה נוכח בשיחה שנערכה בין הנאשם לבין המתלוננת. בעדותו בבית המשפט מסר כי שיחה זו שנעשתה על הספיקר שמע את הנאשם מאיים ומקלל את המתלוננת: **"... אני ארצח אותך, ואחתוך אותך עם הסכין, אותך ואת אמא שלך ואת הילדים שלך. עוד הוסיף כי פער זמנים גדול בין השיחה שהיתה עם בתו שלה האזין לבין השיחה שהיתה מולו."**

העד נשאל כיצד יכול לומר בוודאות שמי שהתקשר אליו זהו הנאשם, וענה כי לא ישכח את הקול שלו, כך גם חזר על מספר הטלפון ממנו התקשר הנאשם, כפי שמסר אותו לחוקר: 054-3682300

לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה כי גם העד הנ"ל התקשה לחזור במדויק על כל אותם אמירות מאיימות, כאשר בחלקם של התיאורים, התייחס לאיומים שנשמעו באותו יום, הן כלפיו והן כלפי בני משפחתו, במיוחד. הגם כך, מצאתי לנכון להרשיע הנאשם באישום זה, וזאת נוכח ההתרשמות החיובית מעדותו של המתלונן בבית המשפט, אך לא רק.

בהקשר לכך אציין כי עדותו של זה הייתה ממוקדת ביום אחד בלבד שבמהלכו נערכו מספר רב של שיחות בינו לבין הנאשם. העד ידע בסופם של דברים להפריד בין איומים שהופנו כלפיו בשיחה ישירה לבין איומים ישירים שהופנו כלפי בתו בשיחה אותה שמע. כך גם אין לצפות שבשעה שמדובר ברצף שיחות שזה יוכל לחזור באופן מדויק על כל אותן אמירות וקללות.

עיון בהודעתו במשטרה מלמד כי גם אם ישנו שוני מסוים הרי שאין לומר שעסקין בסתירות או פריכות היורדות לשורשם של דברים וליבת הדברים מצאו ביטוי גם בעדות בבית המשפט. העד ציין בהודעתו במשטרה מיום 28.4.2014, כי : **"הגעתי היום להתלונן נגד בני שהוא לא מפסיק להתקשר אלי לפלאפון : 054-6650938, הוא מבקש לראות את הילד... והילד לא רוצה להיות איתו אבל בני בכל זאת מתקשר ומאיים עלי ועל אשתי ואומר לי אני אזיין אותך את אשתך ואת הבת שלך..."**.

בהמשכה של אותה הודעה, פירט את האיומים שהופנו כלפי בתו : **"... כמו כן לפני שבאתי לפה הוא התקשר לבת שלי חני לפלאפון שלה: 054-6650879, ואני הייתי ליד חני בבית והיא שמה על ספיקר ואני שומע אותו שהוא גם מאיים עליה, אמר לה, אני מחר אגיע לרמלה, אני ידקור אותך .. ויעשה לך צלקות בפנים"**.

כאן המקום לציין כי בעוד שבית המשפט לא מוצא לנכון לבסס הרשעה על אמירותיה של המתלוננת בלבד, הרי מקום בו הדבר משמש כחיזוק לראיות אחרות יינתן לכך משקל מסוים. באופן קונקרטי, אמירותיה של המתלוננת לפיהן הנאשם התקשר לכל בני משפחתה לרבות אביה והטריד אותם בכל שעות היום ישמשו כחיזוק לעדותו של האב, כך גם האמירה שלה (לאחר רענון זכרונה) לפיה הנאשם איים עליה שידקור אותה ישמשו כחיזוק לעדותו של המתלונן.

חיזוק נוסף לעדותו של המתלונן מוצא בית המשפט בעדותו של גובה אמרתו השוטר אדוין יצחק (ע.ת 10). המדובר במי שגבה את עדותו של המתלונן יוסף ביז יצחק. (1.ס). עיון בהודעה זו, מלמד כי עד זה מפרט על התרחשות שארעה בזמן גביית העדות : **"בזמן שהנ"ל היה אצלי לפני שידעתי מה הנ"ל מבקש להתלונן, הנ"ל קיבל טלפון מבני מחסום, שעה 21:19, המתלונן מסר שזה בני. שוחחתי עם בני מסר שהוא לא יודע מה המשפחה רוצה ממנו"**. בעדותו בבית המשפט, חזר על הדברים שמצאו ביטוי כהערת חוקר, והוסיף כי לא ידע מי נמצא בצד השני והסתמך על דבריו של המתלונן.

הנאשם מצידו אינו מכחיש ששוחח עם האב, ואף בהקשר של תלונה כלפי בתו : **"אמרתי לו תרגיע את הבת שלך בקשר לילד שלא תשחק איתי כמו בובה שלה, שתיתן לי לראות את הילד"**. אמירות אלו מלמדות כי הנאשם היה כעוס עת שוחח עם המתלונן ואף הציג מעין דרישה לשניהם, דבר שיש בו לחזק אף הוא את דברי המתלונן בנוגע לאמירותיו של הנאשם.

הערכתה של פרשת ההגנה:

הנאשם העיד לבדו במסגרת פרשת ההגנה. בפתח ראש פרק זה יאמר סופו : עדותו של הנאשם בבית המשפט הותירה רושם שלילי. המדובר בעדות מיתממת, מתפתחת, עדות רצופה האשמות וטענות בעלמא ללא כל ביסוס. במובהק בית

המשפט מוצא להעדיף את עדויות השוטרים ועדות המתלונן על פני עדותו של הנאשם.

בראש ובראשונה יש ליתן הדעת שעסקין ב"עדות כבושה", שכן במהלך שתי חקירותיו במשטרה, הנאשם סכר פיו, וסירב לשתף פעולה עם החוקר. הדברים אשר נכתבו בסיכומי ההגנה ביחס למשקלה של עדות כבושה יפים ביתר שאת גם לגרסתו של הנאשם. לא מצאתי לקבל את הסבריו של הנאשם מדוע מסר לראשונה את גרסתו רק בבית המשפט. התנהלותו של הנאשם בחקירות השונות עולה בקנה אחד עם האופן שבו העידו השוטרים השונים על התנהלותו במפורט בכתב האישום. הנאשם כפי שעולה עשה דין לעצמו, ביקש לנהל את החקירה לפי ראות עיניו, ולא נתן כל מענה ענייני למעט האשמות כלפי כולי עלמא.

ביחס לשוטרים יוני דסקלו וקסה אנגדו, ציין כי תקפו אותו ללא כל סיבה, תוך שהעיר כי: "אולי

צריך לבדוק את הרקע של השוטרים. אולי העבר שלו, אפשר לבדוק... היה לו תיק שהוא הגיע אלי,

אני לא משוחרר והחליט לפתוח לי תיק. הוא מאיים עלי וצוחק עלי ליד אסירים ואז אומר שאני

באתי אליו אבל אני לא הגעתי אליו. זאת התנכלות...".

בהמשך, שב וטען כי "אתה ראית את הסטטיסטיקות של מה שהולך במשטרה? כל המדינה רואה מה הניצבים במשטרה עושים, ביחידות מובחרות הרי זה חברים שלה, אז למה שאני יאמין, זה כבר מהעבר".

גם ביחס לשוטר אמיר אלעטאונה שאין לו כל סכסוך עמו, העלה טרזניה וטענה ללא כל ביסוס לפיה

זה העיד כי: "לא יודע, אולי הם חברים, בדרך כלל".

אותה תלונה העלה ביחס לשוטר דרור יצחק, כאשר לדבריו, יש ביניהם סכסוך: "על הקטע של

הבגדים. הוא גם היה עד נגדי בתיק שעבר".

גם ביחס לשוטר מוטי סקירה, גם כן העלה טרזניה, בכללן: "פעם הוא התקשר אלי והתחיל לאיים

עלי... לא הוא דיבר בטונים גבוהים אמר אני אפעיל מהלכים גבוהים כדי להביא אותך".

עוד הוסיף כי בכוונה מנעו ממנו להמשיך את העימות: "אני רוצה להוכיח שהוא עשה את זה בכוונה,

אם זה היה מתועד היו רואים. אמרתי את זה גם לקצין. אני ביקשתי שיחזירו את העימות הזה כדי

להביא אותה בשאלות, כדי שהיא תצא שקרנית בעימות. ידעתי שהם יבואו בהמצאות ... על סמך

מה הוא עצר לי את העימות? "

הנאשם נשאל מדוע השוטר מוטי סקירה שלא פגש אותו יאיים עליו, וענה כי : **"לא יודע למה, אולי הוא התעצבן מזה, יש שוטרים כאלה"**. כך גם הטיח בו : **"הוא התחיל לכתוב לעצמו, ולענות לעצמו"**.

הנאשם טוען שהותקף ואף באופן משמעותי על ידי השוטרים. זה נשאל האם פנה למח"ש וענה כי : **"ביקשתי מעורך הדין"**. תשובה זו לא מנעה ממנו מיד בסמוך לאחר מכן, להפנות טרונות הפעם כלפי מח"ש: **"לא פניתי כי אין לי אמונה בהם... אני אגיד לך, סטטיסטית 90 אחוז מהתיקים של מח"ש נסגרים"**.

ביחס למתלוננת גם כן לא חסך שבטו וציין : **"לפי דעתי זו הצגה. הבכי שלה זו הצגה"**. ובהמשך, **"היא לפי דעתי לא בחורה שיודעת לנקות, לבשל, גם לא יודעת להתנהג, אז העפתי אותה"**. ביחס למתלונן, אביה של המתלוננת, ציין כי : **"הוא לא אהב אותי... הוא יכול לשקם אותי? במה הוא יכול לשקם אותי? למה אני איזה הומלס ?"**. הנאשם ציין כי האב איים עליו, אם כי מעולם לא מצא לנכון, להגיש תלונה.

עדותו בבית המשפט עומדת בסתירה למענה לכתב האישום שכן בעוד שבמענה לכתב האישום אישר קיומו של מפגש שני עם השוטר יצחק דרור (אם כי ללא שימוש בסכין) בעדותו בבית המשפט שלל לחלוטין מפגש שכזה. כשעומת עם הסתירה המהותית, הפנה חציו בזו הפעם אל עבר עורך דינו: **"הוא לא ייצג אותי אלא בן לולו ייצג אותי, אני בדיוק באתי, והפרוטוקול היה מוכן. אני עליתי והמענה לא היה בפניו, (פונה לבא כוחו: מה אמרתי לך המענה לא מוכן?)..."**.

עדותו בבית המשפט עומדת בסתירה לתיעוד הרפואי בתיק. הנאשם טוען כי הוכה קשות על ידי מי מהשוטרים ואף ציין שנחבל בחלקי גוף שונים. תיאור החבלות אינו עולה בקנה אחד עם המענה לכתב האישום ולא עם ס/2 שבו ניתן להבחין בממצאים הנוגעים אך ורק להשפעת גז הפלפל על עיניו, ולא

מעבר לכך. בשל כל אלה, מצאתי לדחות את גרסתו של הנאשם. ודוק, אין בחוסר האמון שבית המשפט רוחש לגרסתו, כדי לגשר על העדות הכללית והמבולבלת של המתלוננת כפי שפורט לעיל.

סוף דבר - מכל המקובץ לעיל הנני להרשיע את הנאשם במיוחס לו באישומים הראשון, השלישי

והחמישי ולזכותו מחמת הספק באישום הרביעי.

ביום 19.7.2015, הקריא בית המשפט לצדדים את עיקרי הכרעת הדין. המזכירות תעביר העותק

המלא של הכרעת הדין לידי הצדדים.

ניתנה היום 28 ביולי 2015 (יב' אב תשע"ה).

דניאל בן טולילה , שופט